

Ma egész Világ néz ki a szívemből,
mint cigarettát sodrók
üszkös fák kérgiből.
Ma hajlítom a szót és elárvulok;
Szellemed égi kincseken -
pókfonálon lóg ezüst leheleted,
csak érinthetném meg a kezedet.
Vénádból szakíthatnék-e?
Rímbe fonnám ma darabját,
és sugárba szöknék...
megnyugodni teveled.

Csak megfoghatnám most a kezedet...
együtt tépnénk füstkarikából szeletet,
és arathatnánk, mit vetettünk,
egymás ölében, ha felébredünk.
Rakjuk meg szekereinket,
hét ökör szántsa földjeink...
halott rózsák szirmait földbe ástam,
de újra kiserkent tavasz-mélyről,
és ibolyákat ont drága vérből;
szívemet metszi, kezemre tapad,
szivarzsebben illatozik a majd.